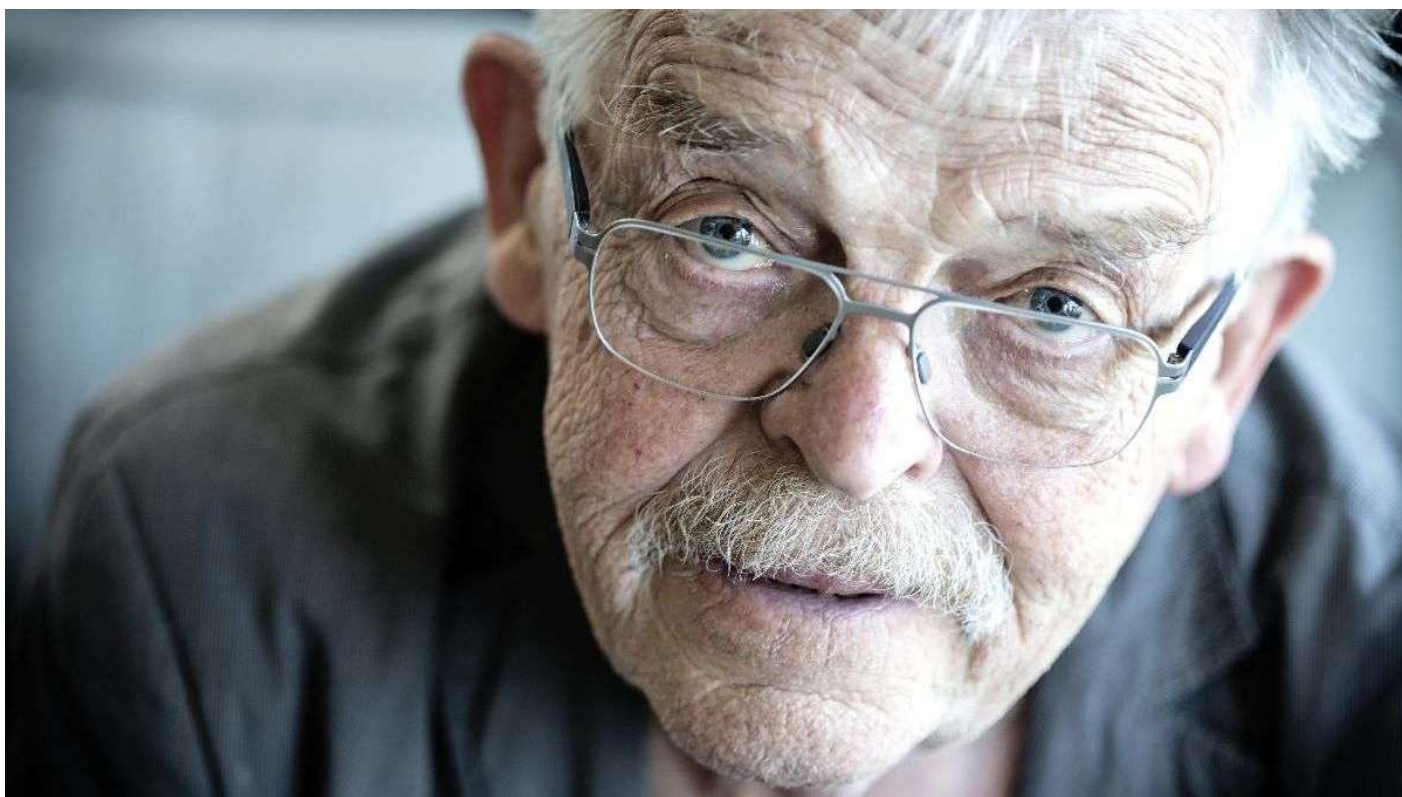

Peter Poulsens sidste digtsamling bobler af stoisk nerve

Peter Poulsen var en habil sprogbruger, der, med få virkemidler og inden for det normalsproglige register, kunne tage livtag med de helt store spørgsmål og de svære vilkår, skriver Christian Rømer Stokbro. Foto: Berit Hvassum.

Christian Rømer Stokbro
23.11.2024

BØGER // ANMELDELSE – Peter Poulsens sidste digtsamling formår at kombinere et sansende nærvær i hverdagen med et blik for den hastigt nærmende død, skriver Christian Rømer Stokbro.

Opslugt af livet

Forfatter: Peter Poulsen

Forlag: Lindhardt og Ringhof

Udkom d. 21. november 2024.

Når jeg sidder her og kigger på min bogreol, er der flere oversatte bøger, jeg kan takke Peter Poulsen for, at jeg har stående og haft mulighed for at læse. Poulsen debuterede i 1966 med digtsamlingen *Udskrifter*, og siden har han udgivet i alt 34 digtsamlinger og hertil kommer en række romaner, børnebøger og oversættelser – blandt andet Charles Baudelaires *Helvedsblomsterne*.

Poulsen har modtaget Otto Gelsted-prisen i 1996 og et gennemgående tema, i hvert fald i hans digte, er melankolien sammen med blikket for hverdagen; manuskriptet til *Opslugt af livet* blev gjort færdig kort tid før Poulsen døde i august i år i en alder af 84 år.

“Opslugt af livet er en værdig måde at afslutte et langt forfatterliv på

Titlens dobbelthed er beskrivende. På den ene side kan den betyde at være optaget af livet, og på den anden side, kan den i overført forstand betyde at være slugt af livet. Denne dobbelthed bliver en guide for læseren, der føres gennem digtenes hverdagsrum med afstikkere til dødsbevidsthed, angst og humor, sådan som vi kender Poulsen, når han er bedst:

”Hver gang jeg hører ambulancen
et sted derude
frygter jeg at det er mig
den kommer efter”

Lyden af en ambulance er ikke ligefrem en ukendt lyd i bybilledet, hvorfor frygten, som Poulsen skriver, bliver påtrængende, og lyden løsriver sig til sidst fra virkeligheden på en måde, så jeget ”stadigvæk” hører ambulancen, selv når den ikke er der; men der er også noget morsomt i linjerne herover: Jeget frygter, at det er ham, ambulancen kommer efter, men ville vi ikke netop vide det, hvis vi er i stand til at frygte?

Et af Poulsens ofte benyttede tematikker i sin digtning er samfundskritikken. Den kan, indrømmet, virke temmelig bastant, men blødes ofte op med humor. Foto: Wikimedia Commons.

Det er disse små greb, hvormed Poulsen lykkes med sin humor – og sine digte. Men det var præcis også den sprogbevidsthed, der gjorde ham til en virkelig god oversætter.

Et andet digt lyder i sin helhed sådan her:

”Jeg lytter til regnen
som falder så blidt
på rosenbusken uden for vinduet
og på en rød legetøjslastbil
et barn må have glemt
og hvis lad nu stille
flyder over med regn”

Linjerne virker i hvert fald på denne læser ved, at de fremmaner ro, blidhed og tab på én gang. Det genkendelige overtages af en knugende fornemmelse af uro, og det hele virker nok så meget desto stærkere, fordi læseren, som digtets jeg, er på afstand af det hele. Ovenstående digt virker ved sin klarhed; det er helt gennemskueligt, og alligevel er der et mere, en overskydende energi i linjerne, der henvender sig til læseren med en

tydning af tilværelsen, der virker forstemmende gennem sit billede og opløftende ved sin enkle iscenesættelse af beskuer, natur og legetøj.

Peter Poulsens samfundskritik og humor

Et af Poulsens ofte benyttede tematikker i sin digtning er samfundskritikken. Den kan, indrømmet, virke temmelig bastant, men blødes ofte op med humor. Som for eksempel når Poulsen taler om danskerne (og finnerne) som verdens lykkeligste folk, ”hvis man ser bort / fra selvmord og druk”. Det er ikke stor kunst – og det er typisk sådan med det meget synsnende kritiske digt – men ikke desto mindre fungerer digtet gennem de velplacerede sidste to linjer, der punkterer den nationale glæde over lykken.

Peter Poulsen

OPSLUGT AF LIVET

DIGTE

LINDHARDT OG RINGHOF

Et andet sted, humoren bliver brugt på en paradoksal måde, er bogens sidste digt, hvilket også blev Poulsens lyriske farvel:

”Kære bedemand
læg mig nøgen i kisten
blot med en rød sløjfe om livet”

Den personlige henvendelse til bedemanden i første linje, bliver næsten en privat hilsen fra Poulsen, men lige der på grænsen til det private reddes digtet endnu en gang af et glimt i øjet, idet han beder om at blive begravet ”med en rød sløjfe om livet”. Er det en gave og i så fald til hvem? At læseren kommer til at smile, betyder ikke, at vedkommende glemmer Alvoren, tværtimod stikker den måske endda lidt dybere.

Jeg kommer til at tænke på et af Søren Ulrik Thomsens digte fra *Det skabtes vaklen*, hvori følgende linie kan findes: ”og sandheden har jeg i øvrigt overladt til de unge: / For mig er det tilstrækkeligt, / at sige tingene som de er”. Det synes også at være Poulsens anskuelse; sandheden er underlagt ”tingene som de er”.

Opslugt af livet er en værdig måde at afslutte et langt forfatterliv på. Jeg oplever en stoisk nerve i den måde, hvorpå Poulsen anskuer sin og menneskets endelighed, som et vilkår vi ikke kan undslippe og derfor må opholde os ved:

”Fatter stokken
nærmer mig langsomt
et punkt i uendeligheden
hvor alt forsvinder
i en hvid tåge af glemsel
hinsides smertegrænsen
hinsides alt”.

Nu er det ikke sådan, at det er humoren, der bærer det hele. Poulsen var en habil sprogbruger, der, med få virkemidler og inden for det normalsproglige register, kunne tage livtag med de helt store spørgsmål og de svære vilkår på en måde, så de fleste faktisk kan læse ham – i hvert fald hvis man tager sig tid.

Klik dig videre til mange flere boganmeldelser [lige her](#).

Lindhardt & Ringhof

Peter Poulsen

Christian Rømer Stokbro